

НЕЗАВИСИМЪ ВЕСТНИКЪ

АБОНАМЕНТЪ:

за година 50 лева.

Излиза всяка
СЪБОТА.

Независимъ вестникъ за християнска просвѣта и информация.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ — Шуменъ
улица „В. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.

БРОЯ 1 левъ.

Да се преклонимъ!

Знамето е полкова светиня, която трѣбва да пазимъ като зеницата на окоето си. Така ние учимъ своите добри млади войници въ казармата.

И всѣки пжтъ, когато заговоримъ на тая тема, трѣпки толазватъ по тѣлото ни, съзли наливатъ очите ни и благодаримъ! А когато това знание се изнася предъ нашите стройни редове, ние спираме дъха си, душата се вълнува, сърдцето силно бие, свещенодействуваме!

И защо това става сънасъ? Защо се вълнуваме и тържествуваме?

Защото тоя скромнѣ и разкожанъ платъ е емблемата на великитѣ прояви на юначния български народъ. Защото въ неговото шумолене се чува ласа на хилядитѣ скромни и непознати юнаци, паднали по до-ройнитѣ поля за единъ свѣтъ идеалъ—за величието на о-дината!... Защото неговиятъ трепетъ е трепетъ на юначеската българска душа. Защото подъ него измръха най-стойнитѣ и най-свиднитѣ български чеда!

При неговия видъ предъ насъ се явяватъ стройнитѣ шедрайни редици на тия геюи, по обгорѣлитѣ лица на които се четатъ себеотрицание и безстрашие, но едновременно и това и дълбока скръбъ за непостигнати бленове и покруени надежди. Вървятъ те, летятъ вихрено къмъ подвизи и лава, обкржжени съ ореола на вѣчно величие и безсмъртие! Стройнитѣ имъ редове тихийно помитатъ всичко предъ себе си; хиляди рани бѣгатъ зловещо, топла алена гръвъ стройно се лѣе и обилно оросява браннитѣ поля, но въ-героитѣ—свѣрхчовѣщитѣ зървятъ безспирно напредъ... все напредъ за величието на България!

Илия Краевъ

Шуменъ и книжнината ни до освобождението.

То случай Денъ на българската книга.

II.

Първитѣ си бележки завършихъ съ увѣреността, че а шуменци сж чели и други книжани, освенъ тия, на които сж били спомощници. И това е гѣй. Тая увѣреностъ се подкрепя отъ археологическия музей въ града. Тѣй, напри-мѣръ, покрай други стари книжани, човѣкъ вижда съхранени съчиненията на Г. С. Раковски: „Горски Пжтникъ“, „Предоизвестникъ на горски пжтникъ“, „Ключъ на българския езикъ“. Пжтъва недовусмислено ни сочи не на времето шуменци сж чели и други, — „бунтовни“ книжани и списания и вестници. Жалко е само, ченесж ги опазили, или не сж ги предали въ музея. А това трѣбва да стане: всичко, опазено отъ ми-

А полковата светиня — знамето—плющи надъ пламналитѣ имъ глави и имъ напомня дълга и великия примѣръ на тѣхнитѣ бащи.

Подъ него се биха рамо до рамо баща и деца, стари и млади, — цѣлиятъ български народъ—за свободата на българина, за племето ни...

Знамето е полкова светиня, така ние учимъ нашитѣ добродушни и хубави войници.

Но не, народе мой, знамето не е само полкова, а то е и твоя—народна светиня, защото подъ него ти цѣлия, единенъ и сплотенъ, извърши велики подвизи.

То е твое, защото то бѣ свидетелъ въ най-тежкитѣ мивути на изпитание на твоитѣ радости и скърби, на подвизитѣ ти, на вѣчната ти слава! То бѣ винаги съ тебъ и бѣ ти вдъхновителъ въ минути на свѣрхусилия, затова всецѣло ти принадлежи!

Въ неговитѣ гѣнки е приютенъ последниятъ дѣхъ на умиращитѣ герои, чиито чудеса милватъ и топлятъ като хубава старинна легенда!

Въ пляска му не чувателни вие завета и последното „прости“ на загиналитѣ ви близки?

Българино, златни младежи, мили деца, запомнете добре, че знамето е ваша светиня, защото подъ него падаха бащитѣ ви за отечеството, което обичаха повече и по-силно отъ васъ и отъ себе си!

И когато видите това знаме, недейте го гледа съ тжпо безразличие, а развълнувайте сърдцето си предъ спомена за великия примѣръ на вашитѣ бащи и смирено се преклонете предъ него.

Снемете шапка предъ народната светиня и отдайте почитъ на незнайтѣ български герои!

налото, трѣбва тамъ да бжде предадено и съхранено.

Струва ми се, че бележитѣ ми, макаръ и кжси, биха имали голѣма празнина, ако—особено въ навечерието на набелязания празникъ на българската книга—не посоча на младитѣ, съ какво сж шуменци или просвѣтници въ Шуменъ обогатили книжнината ни на онуй време. Нека се знае това: то е свѣтълъ примѣръ за тѣхъ. Тѣй—

Свещеникъ Д. Р. Блъсковъ привнесълъ въ книжовната ни съкровищница 3 книги: Беатриче Ченчи, отъ Гвѣраци; Милкова ревностъ и Слова и проповѣди, написани и сказани у село Дивдѣдово (при Шуменъ);

Илия Райковичъ Блъсковъ, учителъ въ Шуменско училище 6 книги: Десетъ заповѣди Божии; Животъ на свети Ивана Предтеча и Игнатия Богоносца; Дѣе сестри, Добра и Грозданка (приказка); Азайлъ и небагодарния селянинъ; Рада Ключарка; Злочеста Кръстинка, народно-българска по-

Нека то бжде и ваша гордостъ и знаме въ живота ви и дано Богъ ви ошастливи поне вие да му се радвате при едно по добро положение на отечеството, защото насъ, старитѣ, то радва, но и разтжжава за несбжднатитѣ мечти—защото ранитѣ на тѣлото ни заздравѣха, но душата ни е още тежко наранена и боли за разпокжсаната Родина!

Пазете го, бждете достойни деца на вашитѣ велики бащи—герои!

Бълорѣчки

Подполковникъ Шуменъ.

Свещ. Д. Попвасилевъ.

„Пазете православието“!

2.

Неотдавна Свф. Митрополитъ, както се съобща, отиде въ протестантския салонъ Д-ръ Лонгъ, направи водосветъ и благослови молитвената или нѣкаква друга седмича на Имка. Щомъ българската църква съчувствува и сътрудничи на чуждата религиозна организация, българската държавна властъ нѣма нищо противъ да помогне. И тя помогна. Свф. община е дала едно хубаво място на Имка да си построи свой салонъ. Сжщото място е искано отъ сюза на православнитѣ младежки дружества, но нему не е дадено, а въ пресата съзнателно се разгласява, че мѣстото е дадено на последното за да не се дразни православното общество. Така чужденецътъ съ търпение, пламотно и систематично забива гвоздеитѣ въ нашата зграда. Той не бърза. Той е благодаренъ, че съ него работятъ единъ български владика, двама професори—духовни лица, идейниятъ ржководител на свещенството Прот. Тулешковъ. Нека се сърдятъ други-

тѣ владии и разни млади попове като насъ. Тѣ сж прости и непрактични хора. Чужденецътъ ще направи своитѣ сътрудници известни на цѣлия свѣтъ—хора съ име. Вратитѣ на цѣла Европа ще имъ бждатъ отворени. Малко нѣщо ли е славата! При това Имка разполага съ грамадни парични средства. Хубаво е да имашъ дружба съ богатъ човѣкъ. Защо да не си приятелъ съ такъвъ „добродушенъ“ чужденецъ. Не билъ православенъ. Трудно ли е съ една статия въ вестника да го „провъзгласишъ“ за православенъ? Много ли сме православни ние сами? Преди месецъ—два Свф. Митрополитъ държа сказка въ Всенния клубъ въ София, съ която силно похвали протестантската Имка. Сказката бѣше държана отъ името на Имка. Вестникъ Отечество, органъ на сюза на зап. офицери, остро осжди Свф. Митрополитъ за това негово поведение, което е въ пълнѣ разрѣзъ съ синодалното становище за Имка и заяви, че ако между владитѣ продължава това разцепление, сюзътъ за напредъ ще отказва всѣкакво съдействие на църквата.

Милѣ ли протестантската организация Имка за родната вѣра? Въ сжщия в. Отечество отъ 23 мартъ т. г. е помѣстена статия „Спорътъ около Имка“, въ която като се правятъ цитати отъ статитѣ на Митрополитъ Симеонъ въ Нар. Будителъ и като се пише, че спорътъ около Имка стои откритъ, съобщава се, че въ недѣля на сирни заговѣзни т. г. подиръ обѣдъ, когато „всѣки по близкъ до Православната Църква нейнъ членъ счита за нужно да отиде въ църква на прощалната вечерня—едно отъ най трогателнитѣ и дълбоко захващащи душата богослужения

по случай започването на великия постъ, въ това сжщото време въ локала на Имка „православнитѣ нейни членове се канятъ на костюмирана забава“. И добавя авторътъ на статията: „Християнско дружество и посредане на пости съ маскиране!“ Великолепно нали! О. Тулешковъ, ревнителътъ на дѣлото на Имка въ България, „осведомениятъ“ човѣкъ, не е ли присжтствувалъ на тази забава и не се ли и той маскира? Какво най-после има? Като ще ставаме модерни, да ставаме до край.

Да! Пакъ ще повторимъ: Милѣ ли за православието Имка? Преди нѣколко години съобщиха вестницитѣ, че членове на Имка въ Шангхай доколкото помнимъ, православни руси, били викани презъ страстната седмица редовно на такива забави и танци, за да се отстранятъ отъ умилителното богослужение на православната църква презъ това време. Изреждаха се още редъ случаи отъ такъвъ характеръ изъ дейността на тая организация, разпрострѣла се по цѣль свѣтъ, като се доказваше, че Имка е масоно-еврейска организация. И наистинъ каква разлика отъ нейното „маскарадно“ дѣло на велики заговѣзни въ София и рускитѣ комсомолци, които презъ страстната седмица устройватъ най съблазнителни зрелища, за да отклонятъ православнитѣ руски богомолци отъ църковното богослужение??!

„Пазете православието“! Ко да го пазятъ? Не звучи ли то апелъ фалшиво въ колонитъ на Пастирско дѣло, на кой вестникъ главенъ редакторъ е ревностниятъ, многоосведовенъ имковецъ Протодерей Тулешковъ? Ясно е къмъ кого и кои други о. Янакиевъ ако има куражъ, трѣбва да

вестъ; Календарчета за годинитѣ 1871.—2.—5 и 1876;

Р. М. Блъсковъ—8 книги, Три повести за децата; бележитѣ по онова време пълни календари на Казамия за 1863 и 1867 г.; Малко календарче за 1868 г.; Въведение въ всеобщата история (по Шлецера). Изгубена Станка, Жития свѣтихъ за м. януарий; Букваръ за първонач. ученици (по звучната метода);

Добри Поповъ Войниковъ—13 книги: Краткий катихизисъ; Сборникъ отъ разни съчинения; Кратка българска история; Кратка българска граматика; Райна княгиня, драма; Пѣсни; Разни стихотворения; драми: Покръщението на Преславския дворъ и Въцаряването на Крума страшни; Злочеста майка; Криворазбраната цивилизация, Смѣшна игра и Ржководство за словесностъ;

Теодоръ (Тодоръ) Икономовъ—8 книги: Методическо ржководство за първоначална аритметика; Българска читанка; Читанка за приготвение къмъ граматиката; Пълна чис-

лителница: Пространна българска читанка; Избранието на българския Екзархъ; Воскресникъ и Ржководство за словесчине.

Хаджи Юрданъ Вълковъ—една книга: Венецъ асбучний;

Сава х. Илиевичъ Добролюдовъ—7 книги: Игиономия (здравословие); Водителъ за взаимнитѣ училища; Михалъ, комедия на 4 действия; Писменикъ Пространний букваръ за децата; Кратко здравословие; Недѣлни апостоли и евангелия;

Василъ Друмевъ—2 книги: Иванку убиецътъ на Асеня I. и Нещастната фамилия, българска народна повесть;

Христо Михайлъ Златевичъ, учителъ на Шуменъ—2 книги: Опитна числителница и Свещена история на ветхия и новия заветъ (две части) и

Рашичъ Миланъ Давидъ, некогашии върховенъ учителъ и управител на Шуменската гимназия—2 книги: Любителъ на българското просвѣщение, което той подноси въ 1850 г. на... Общество славенобъл-

гарско въ Шуменъ като знак на вѣчно въспоминание зарад въздвижения гимназиалнаго зведения, и Славено-български народний календаръ за високосното годише 1856 съ твѣде любопитни исторически предмети.

Макаръ че списъцитѣ на родолюбивитѣ шуменци, спомощници на старата ни книга сж интересни документи, мѣтото не ми позволява да ги предамъ изцѣло. Ще отбележамъ само два — три.

Въ книгата „нарицаемая Митарства“ (1843 г.) е отпечатано: „Оттия митарства ще намиратъ за продаване на Шуменъ въ училището и учителъ“.

Въ сжщата година (1843.) „Общое землеописание“ на фтиновъ спомощници били: Родолюбивий г. Ралли х. Мадридъ 10, госп. Христакъ х. Мадридъ 4, Дѣку п. Димитровъ 2, х. Теодоръ Маджероу х. Диму х. Вичовичъ 2, Вич Билдироглу 2, Словесн. уч

отправи тия думи. Ние му помогнахме. Не вмиривайте главата! Пазете православието!!

П. П. Въ последния брой на „П. Д.“ Прот. Тулешков пише „огнена“ статия срещу протестантската и др. пропаганди и секти в България. Въ сжия брой на вестника, обаче, бърза да съобщи, че Правителството наше отпуснало на Илка 10.000 лв. субсидия. И никакъв претестъ. Никаква бележка.

Фалшиво и противно! Отъ такава дейност се раждат само нули, много нули, безъ всъква единица.

Майко, поздравявамъ те!

Въ тихия и прохладенъ здрачъ на разсъмване въ едно пролѣтно утро . . . стои Майката Господня сама . . . самичка Следъ тежка и мъчителна нощъ . . . въ плачъ и ридание . . . Плаче тя все още за своя любимъ синъ. Днесъ . . . Той ще бже разпнатъ на кръстъ.

И тукъ, въ своята скръбъ и самота, тя си спомня за щастливо прекарани дни. Спомня си тя за благата вѣст на ангела . . . за поздравитъ на Елисавета . . . за щастieto, когато подъ нейното сърдце растѣше Божието дете. Спомня си тя още за ангелския хоръ въ Витлиемската нощъ . . . за Назаретъ, дето Синътъ Божи я зовѣше съ сладкото име „МАЙКО“. И това бѣха дни наистина блажени. Тя чувствуваше живота наоколо си . . . благоуханието на цвѣтята . . . пѣненето на птичките. Тя бѣше една щастлива Майка!

И нейния синъ порастна . . . стана великъ учителъ . . . великъ чудотворецъ. Неговото име се носѣше отъ уста на уста. И на тоя великъ равнинъ . . . тя бѣше майка. Преди нѣколко дни само Той влезе въ Иерусалимъ като царъ, посрещнатъ съ осанна.

А днесъ . . . ? Днесъ тая сжщата щастлива нѣкога майка . . . е майка на скръбъта. Днесъ въ нейнитъ уши все още звучатъ вчерашнитъ викове на тълпата: разпни Го, разпни Го! И това пада като ножъ въ сърдцето ѝ Спомни си тя за предсказанията на Симеона преди 33 години — че нейния синъ ще претърпи голѣми мъки, които на нея ще понижатъ като ножъ сърдцето. И това се сбждна. Днесъ именно тя ще скърби за своя синъ, днесъ тя ще Го принесе жертва за благо на чо-

вѣчеството. Днесъ тя е майка на скръбъта.

Сега тя трѣбва да иде . . . да види още единъ пътъ своя любимъ синъ. Той не е вече при нея. Той е при своитъ палачи. И ето . . . тя чува ударитъ, които нанасятъ на нейния синъ. . . Тя ги чувствува . . . като че ли падатъ на самата нея. Кръвта, която капе отъ ранитъ Му, като че ли капе отъ нейното тѣло. Тя чува още грубия смѣхъ и подигравки на войницитъ. И всичко това тя трѣбва да понесе. Днесъ тя е майка на скръбъта.

Тя се спира . . . чака бавната процесия, въ която ще види своя синъ. И ето . . . шумътъ се усилва. . . Той иде. „Той иде!“ се чуватъ викове. Тя чака . . . Искра да види още единъ пътъ своя любимъ синъ. Той приближава . . . смѣхътъ, закачкитъ се чуватъ. Тя вижда любовитството и яростта на народа. . . Най после . . . тя вижда . . . своя синъ. Ето Го. . . Той съ трѣненъ вѣнецъ на глава . . . съ окръжавено лице . . . съ кръстъ на рамене. Той . . . Който доброволно приесвоята мисия — спасяването на човѣчеството! Бавно . . . върви Той. . . клонящъ да падне. Тя се завтича къмъ Него. Тя иска да му помогне! И трѣбва ли погледитъ на другитъ даяспиратъ? Не! Тя е майка на тоя кръстоносецъ. Тя трѣбва да иде . . . тя трѣбва да го утеши. И за моментъ . . . тѣхнитъ погледи се срещатъ . . . Той разбира милостта и любовта на майка Си . . . и пада. . . Дигатъ Го . . . процесията бавно продължава своя пътъ.

Мария е пакъ самичка . . . Тя ще се присѣдини сега къмъ Иоана и женитъ и ще следва своя синъ. Тя ще иде на Голгота и отъ далечъ ще гледа какво ще правятъ съ нейния синъ. И ето . . . пристигатъ . . . събличатъ дрехата Му, която тя нѣкога въ блажени майчини часове е тѣкала. Тя чува силни удари — гвоздеи забиватъ въ неговитъ рѣце и крака . . . Приковаватъ Го на кръста! И какъ може всичко това да бже? Какъ може това една майка да понесе, когато знае, че детето ѝ е невинно? Но днесъ, майката на скръбъта, ще го понесе. Днесъ тя ще жертвува сина си за благо на човѣчеството. О! майко свръхчовѣшка. Твоята милостъ и любовъ къмъ свѣта е безкрайна. . .

Хулитъ и закачкитъ все още не спиратъ. Тя ще иде при Него. . . И тукъ . . . тя чува лекитъ Му стенания. . . Той

я поглежда за последенъ пътъ . . . и следъ като я предава на Иоана . . . умира.

Мръква се . . . Любопитния народъ си отива. Тя е пакъ самичка при своя мъртавъ синъ, заобиколена съ близкитъ Му. Тя ще даде воля сега на сълзитъ си.

„О! всички вие, които мипричинихте тия мъки, виждали ли сте по голѣма скръбъ отъ моята? О, небе, покрий лицето си, потъмней и ти слънце, трепери и ти земя, когато виждате своя Творецъ осжденъ. Тѣжи и ти грѣшна наша душо, защото това става за тебе! Где е Петъръ, който искаше съ Тебе да умре за да ме утеши? Где сж ученицитъ Ти, где сж болнитъ, които излѣкува? О! ти ехиденъ родъ еврейски, който не позна Твореца си и тогава, когато слънцето потъмнѣ, когато земята се потръси! О! ти, лукави Юдо, какво зло видѣ отъ моя синъ, та го предаде на смъртъ? Не даде ли той и на тебъ отъ всичко, което даде на другитъ? Не изцѣряваше ли и ти болни? Неуми ли твоитъ краканай напредъ? Не пречисти ли и тебъ съ своята кръвъ и плътъ? О! Ти си билъ лукавъ ученикъ. Тежко и горко ти, защото нѣма да отбѣгнешъ мъжитъ адови!“

Така принесе жертва майката на скръбъта своя любимъ синъ, за благо на свѣта! О! Ти майко на скръбъта . . . поздравявамъ те! О! достойна героиня на скръбъта . . . поздравявамъ те! Ти, майко на нашия милъ Спасителъ . . . поздравявамъ те! Майко на Голготския кръстоносецъ . . . поздравявамъ те! Ти, сестро на всички земни майки, . . . поздравявамъ те! Съ тебъ, майко на скръбъта, . . . поздравявамъ и всичкитъ земни майки на скръбъта.

Ек. Д-ръ Панайотова.

СПРЕТЕ!

Гласъ отъ народа.

Съ дълбока скръбъ и мъка следя голѣмия шумъ, който напоследъкъ се вдига около името на г-на Ст. Петковъ или сега Архимандритъ Андрей.

Кога, Господи, ще изчезне завистта и злобата въ душата на българина? Кога най после и той, като истински човѣкъ, ще покаже своитъ добри качества?

По рано сжщото нѣщо около светото име на другъ епископъ, още по рано около името на втори, а сега около Архимандрита Андрея. Изглежда, че на нѣкои зловни душици не имъ

стига да се занимаватъ съ своитъ низки и подли умрази, ами почнаха да вмѣсватъ въ интригитъ си и висши духовни лица.

Господа, спрете! Молимъ ви спрете съ вашата безочливостъ и не се гаврете съ вѣрата ни. Ако вие сте заблудени невѣрници, които, забравили и Богъ и църква, искате всичко да рушатъ, то недейте да се гаврите съ нашата народна вѣра, защото това едва ли ще можемъ да претърпимъ!

Пазете се отъ презрението и гнѣва на народа, защото той е и гнѣвъ Божи!

Дим. Ив. Загорски.

ХРОНИКА.

Умоляваме нашитъ абонати отъ гр. Е.-Джумая да се обръщатъ къмъ нашата сътрудница Г-жа Екатерина Д-ръ Панайотова за всичко, което се отнася до вестника ни. Ней ще внасятъ абонамента за 1929 год., а тя ще имъ издава формени квитанции. Свещ. Василь Яковъ е заетъ съ своя работа, затова ние го освобождаваме отъ това главоболие. Да не забравятъ нашитъ абонати, че седмичнитъ вѣрватъ и нашитъ дългъ къмъ печатаря расте. Не трѣбва да чака всѣки края на годината за да плаща, защото редакцията се поставя въ затруднение.

Отъ редакцията.

Редътъ на богослужението презъ страстната седмица т. година. 1) Нидѣля (Върбница), Понеделникъ, и Вторникъ вечеръ, последованието на Жениха ще започне въ 7 часа вечерта. 2) Понеделникъ, Вторникъ и Срѣда, четенето на часоветъ и Св. Преждеосвещена Литургия ще започне въ 7 часа сутринта. 3) Четвъртъкъ сутринта, въ 5 часа ще започне утрината съ извършване Св. Елеосвещение и подиръ него ще се отслужи Божествена Литургия на Св. Василий Велики. 4) Четвъртъкъ вечерта четенето на 12 Евангелия ще почне въ 7 часа вечерта. 5) Петъкъ, четенето на Царскитъ часове ще почне въ 7 часа сутринта. 6) Последованието на погребението Христово ще почне въ 8 часа вечерта петъкъ. 7) Сѣбота, 7 часа сутринта ще се отслужи Литургията на Св. Васили Велики. 8) Въ самия денъ на Св. Въскресение Христово, ще се звъни въ 11 и половина часа презъ нощта, а точно въ 12 часа ще се изпѣе „Христосъ Въскресе“ и ще се продължи

богослужението. 9) Вечернята (Второто възкресение) ще започне въ 3 часа следъ обѣда. Въ Свѣтлия Понеделникъ и Вторникъ ще се отслужи Божествена Литургия въ 7 часо сутринта по обикновено.

Замолени сме да даденъ мѣсто на следната дописка. По поводъ писаното въ бр. 28 на в. Шуменски вѣсти, което не е нищо друго освенъ онова, що може да се очаква да излезе отъ една глава, която си е изгубила ума и трѣба наново да се нагрѣва съ свѣтлина лампа, та да поумѣе — ще кажа следното:

Вие, Д. Рачевъ, съ срѣдно образование архиваръ-регистраторъ, изнисате въ дописката си онова, що бѣше изнесенъ въ по-първитъ броеве на Шуменски вѣсти; сигурно смѣтате че съ това ще ме зле постѣлите предъ тия, които ме понавятъ, безъ обаче да подозирате, че отъ това ще може да се сжди само съ какъвъ улитственъ багажъ разполагате!

Пишете, че съмъ билъ беденъ и, освенъ една жена, другъ го не съмъ притежавалъ! Това макаръ да сте откъдали отъ статията на Д. Симеоновъ, е много вѣрно. Ако щете и азъ да Ви кажа, че съмъ крайнъ беденъ държавенъ служителъ и не притежавамъ никакви богатства, освенъ една жена, не имайте предъ видъ и това, че не живѣя на гърба на баща си и дѣда си, като паразитъ и натрупамъ несмѣтни богатства!

Пишегъ още, че съмъ се занимавалъ съ партизанство. Това, Д. Рачевъ, е плодъ на Вашата болна фантазия, защото не азъ, а Вие се занимавате съ партизанство и станали причина да бже изхвърленъ на улицата по срѣдъ зима единъ беденъ общински служителъ, както Вий пишете, защото бѣше така, той щеше да бже даденъ подъ сждъ до сѣга. Всичко това направихте Ви за да се настаните на негово мѣсто — защото сте неспособенъ за друга работа.

Най после казвате, че то, което сте писали не заслужавало да се пише, но сте го писали и че нѣма да се стрѣкате, а ще продължавате просвѣщавате Мадарското селение. Тежко и горко на тѣзи, на които Вий ще даде просвѣта.

Медиц. Фелдшеръ Т. Петковъ С. Мадара

Прав. братство при Хр. Три Св. Тителити утре, 4 часа следъ обѣда има годишно събрание.

тель Николай п. Теодоровичъ 4, по една — г. Ангелъ Василевъ, Стаменъ Радюшовичъ, Дмитрий В. Бошнякъ, Драганъ Железовъ, Андрей Михайловичъ, Григоръ Теодоровичъ, Дмитрий Попмариновъ, Стоянъ Златовичъ, Николчу Радювичъ, Радюшу Марковичъ, х. Добри Вичовичъ, г. Антоний Д. Мутахолъ, Андрей Ивановичъ, Жеку Билдируглу, Иванъ Станковичъ, Спирдонъ Радюшовъ, х. Христо х. Райковичъ, г. Кули Радевичъ, х. Костаки Ивановичъ, г. Добри Георгиевичъ, г. Теодоръ Радювичъ, Вачю Генювичъ, Петъръ Георгиевичъ, Панайотъ п. Теодоровъ, Рачю Русиевичъ, Анастасий Нанковичъ: Василий Жековичъ, Харалампий Теодоровъ, Рачю Жековичъ, Дмитрий п. Теодоровъ, х. Вичю Ивановичъ, Каню х. Дековъ, Митю Радювичъ, Теодоръ х. Бойчовичъ, Костаки х. Василевъ, х. Жеку и х. Симеонъ х. Вичови (3), Добри Билдируглу, Жеку отъ Лопушна и Илия Георг. учителъ.

Христо Златевичъ Михаилъ

довършилъ превода на „Опитъ на численица“, отъ Х. Вафа, на 10 Декемврия 1850. въ Шуменъ; книгата била отпечатана въ 1852. г. Отъ Шуменъ спомоществователи записали 318 екз. По 15 екз. записали: Преславский Вениаминъ, Братия х. Стоянови, Василиаки Жековъ и Върбиевъ; по 10 — Градоначалникъ Жечко х. Василевъ, Прокуменъ Савво Иверский духовникъ Шум., Матю Рачевъ и Братие, х. Симеонъ х. Вичовъ, Костаки х. Василевъ и братия егои Иоаннъ Стояновъ; по 5 — Свещеннодяконъ Паисий, Друми Евтимиевъ, Василь х. Симеоновъ, Драганъ Желъзовъ, х. Нидѣлко Нидѣлковъ, Маринчо Кулиевъ и Дяко попъ Теодоровъ (6); по 2 — Свещеннодяконъ Паисий, Попъ Стоянъ Станковъ, Петъръ Марковъ, Ранчо Николовъ, Станчо Димитровъ, х. Попъ Димитрий х. Райковъ, х. Станчо х. Добревъ, Панайотъ х. Савовъ, х. Георги х. Марковъ, Варбанъ Станювъ, Жафрани М., х. Теодоръ Маджаровлу, Хрисостомосъ Ириадисъ, Иванъ Танасовъ, Христо

Василевъ, х. Димо х. Теодоровъ Джиздариносъ, Вълко Ивановъ Шуматувский, Андрейко Жековичъ и Дяко Мариновъ; мнозина записали по 1 екз.: Попъ Василь Протопопъ, Попъ Тодоръ Василевъ, попъ Стоянъ Станковъ Папу бакалъ Иоанновъ, Димитраки Иоанновъ лѣкаръ, Григори Тодоровъ Гайданджиолу, Йорданъ Тодоровъ Балтаджиолу, Василиаки х. Жековъ, Христо х. Великовъ, х. Теодоръ Маджаровлу, Рачю Славиевъ Абаджи, Иванъ Станковъ дикиджи и др.

Вече въ 60-тѣ години на миналия вѣкъ съзнанието на еснафитъ и въ Шуменъ е било твърде повдигнато и мнозина отъ тѣхъ като спомоществователи открито отбелязвали и занаята си. Тѣй, въ книгата „Венецъ асбучний“, която издалъ въ 1863 год. Йорданъ Вълковъ Шюменецъ, отъ 148 спом. отъ Шуменъ 44 души сж записали и занаятието си: абаджии, дикиджии, терзии, бакали и кундураджии (между тѣхъ е и Добри Ивановъ, доколото знаемъ,

баща на поета Стилиянъ Чилингировъ), куемджии и др. За нея се записали и мнозина шумени, които живѣли въ Меджидиета, Тулча, Мачинъ и Букурещъ (между тия „благородни“ г. М. Бенли Шюменецъ подарява за въ дивадѣвското училище 10). За тая книга сж се записали и спомощници отъ Враня — Митаръ Костовъ (1) и С. Костовъ (2), още и Ианъ Михалъ (1) отъ Охридъ, живущъ въ Букурещъ. Струва ми се, че тукъ е умѣстно да подчертая — нека това знаятъ и помнятъ младитъ! че „нашата стара книга до освобождението“, подхваната отъ книжовници, родени въ заробенитъ днесъ отъ сърби и гърци български покрайници, ревностно е била поддржана отъ тамошното българско население отъ 1806 год. дори до освобождението ни. Въ страницитъ на „старитъ“ наши книги се срещатъ имената на спомощници, родолюбиви и благородни българци, почти отъ всички по-голыми

и будни селища въ тия краища: Шипъ, Кратово, Враня, Прилепъ, Божинско село, Ваташа, Кавадарци, Ниготино, Ресаво, Виница, Праждево, Крушово, Берово, Нова село, Властнище, Нишъ, Лесковецъ, Прокупе, Янина, Битола, Пиротъ, Копаникъ, Паланка, Радковникъ, Призренъ, Гяляни, Кюманово, Солунъ, Кукушъ, Тивовишко.

Въ 1873 билъ отпечатанъ прѣвода на Фенелоновата книга „Приключенията на Телемахо“ отъ Шуменъ спомощници билъ както следва: читал. „Арх. М. Шахилъ“ читал. „Напредъкъ“, читателско друж. „Родолюбие“, читател. „Св. Димитъръ“ въ Ени-Пазарѣй. Н. Превосъ. г. Симеонъ Преславски въ г. г. Анастасъ Х. Стояновъ, кивъ Панайотъ Х. Димитровъ, Женико Ж. Поповъ, Тодоръ Я. Чезадегиевъ, Саулаки Петровъ, Скияню К. Подкорски, Минчю Скинйановъ; Преславъ — С. Добричъ плодний и за читалището въ 1. Осмаръ.

(Следва края)